

V iskanju varnega življenja

*»Kar prihaja, je boljše od tega, kar je odšlo.«
(arabski pregovor)*

Ahmad je migrant iz sirskega obmorskega mesta. Pred svojim prihodom v Slovenijo je študiral agronomijo. Njegova skupina prijateljev in znancev je bila sestavljena iz pripadnikov različnih veroizpovedi: kristjanov, alavitov, šiitov in sunitov, ki jim pripada tudi sam. Pred začetkom državljanske vojne ni bil Ahmad nikdar priča kakršnemukoli verskemu ali etničnemu konfliktu. Njegova družina je imela v mestu hišo in stanovanje. Spominja se čarobnih trenutkov, ki jih je preživel z bratom, sestro in starši. Zaljubil se je v dekle, ki mu je čustva vračalo – načrtovala sta skupno prihodnost. Pred leti se je družina razpršila: oče se je zaradi dela preselil v Katar, mati, sestra in brat pa v Dubaj. Ahmad se je odločil, da bo ostal v rodnem kraju in se šolal. Oče mu je pošiljal tristo dolarjev mesečno. Živel je v moderni družinski hiši, stanovanje v južnem predmestju pa je uporabljal za druženje s prijatelji. Vozil je mercedesa, ki mu ga je kupil oče in na katerega je bil zelo ponosen. Njegova družina si je dobro finančno stanje prigarala s trdim delom.

Nato pa je prišel buren vihar in pregnal vso radost: izbruhnila je državljanska vojna. Ahmada so pozvali, naj se pridruži vojski Basharja al-Assada. Vojaško služenje je za državljane Sirije obvezno, vendar ga je Ahmad kot pacifist zavrnil. Nekega dne je potrkalo na njegovih vratih; odprla jih je prijateljica, ki je bila ravno takrat na obisku. V hišo so vstopili policisti in zahtevali Ahmadovo takojšnjo priključitev vojski, on pa je vztrajal pri svojem stališču. Ni se hotel boriti proti sodržavljanom. Policisti so odpeljali njegov avtomobil in preiskali hišo. Zaplenili so mu denar, ki ga je zaradi razpada sirskega bančnega sistema hranil doma; vzeli so mu tudi mobilni telefon, računalnik in ostale vredne predmete. Na silo so ga izselili in zaplenili še

hišo. V trenutku je ostal brez vsega, tudi brez nekaterih prijateljev, ki so se pridružili sirski vojski, nekateri pa celo Isisu. Čustveno ga je zlomilo, ko je videl, da se prijatelji borijo drug proti drugemu, da alaviti in šiiti nasilno obračunavajo s suniti. Bil je v življenjski nevarnosti. Predčasno je zaključil študij agronomije in si še pravočasno priskrbel potrdilo o opravljenih študijskih obveznostih ter zapustil Sirijo. Želel si je, da se mu na tej poti pridruži dekle, a ji družina ni dovolila. Menili so, da bi odhod s fantom, s katerim ni poročena, slabo vplival na njen ugled, zato so ji veleli, naj ostane doma in počaka nekaj časa.

Ahmad je prečkal sirsko-turško mejo in se napotil k prijatelju v Istanbul, kjer se je živel precej časa. Nekega dne je izvedel pretresljive novice: njegov domači kraj je bil tarča bombnih napadov, stavba, v kateri je imel stanovanje, je bila porušena. V tem delu mesta je živelo tudi njegovo dekle, ki napadov ni preživelo, kar je Ahmada neopisljivo bolelo. Želel si je k očetu, zato se je odpravil na katarsko veleposlaništvo in vložil prošnjo za združitev z družino, a so mu jo zavrnil. Zavrnitev je doživel tudi na veleposlaništvu Združenih arabskih emiratov, kjer je zaprosil za združitev s preostankom družine v Dubaju. Odločil se je, da ostane pri prijatelju v Istanbulu in zaprosi za azil, ki pa ga ni dobil, prav tako mu niso odobrili niti dovoljenja za delo niti za začasno bivanje. Dobil je le obvestilo, da mora zapustiti Turčijo, sicer ga bodo deportirali nazaj v Sirijo.

V hudi stiski se je z migrantskim valom odpravil proti severu, ne da bi imel določen cilj. Vsi načrti so mu padli v vodo. Hodil je in hodil. Včasih se je del poti peljal z vlakom ali avtobusom, potem pa spet hodil, včasih po deset kilometrov skupaj. Potoval je skozi Grčijo, Makedonijo, Srbijo in Hrvaško, vse do Slovenije. Fizično in psihično je bil povsem izčrpan. Moč so mu vlivali pogumni migranti, prijazen del osebja na mejah in v migrantskih centrih, predvsem pa močna vera v boga, zaradi katere ni nikoli izgubil upanja. Čutil je, da ljudje, ki jih je srečal na poti, razumejo njegovo stisko. Vse dokler ni stopil na ozemlje Hrvaške, kjer je doživel največje ponižanje svojega življenja. To je bilo najtemnejše obdobje potovanja. Policisti, cariniki in ostali so ga zmerjali s teroristom in ga zaničevali zaradi arabskega videza, zato si je želel čim prej oditi.

Ko je prestopil hrvaško-slovensko mejo, je bil seznanjen z azilnim postopkom. Ravno takrat sta začeli Nemčija in Avstrija zapirati svoje meje in ker si je bolj kot karkoli drugega želel končati kalvarijo, ki jo je doživljal, je zaprosil za azil. Zdaj stane v izpostavi Azilnega doma na Kotnikovi ulici v Ljubljani. Mesto mu je zelo všeč, Ljubljančani pa se mu zdijo prijazni in spoštljivi. Kljub vsemu preživetemu trpljenju ima še vedno upanje in veselje do življenja ter verjame, da se bo vse dobro končalo, saj bog nikoli ne zapusti dobrih in poštenih. Rad bi ostal v Sloveniji, spoznal njeno kulturo in nadaljeval študij. Upa, da se bo lahko kmalu začel preživljati z lastnim delom in da bo spet videl družino.